

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: S. I.**, zastoupena Mgr. Janou Řezáčovou, advokátkou, se sídlem nám. Republiky 18, Znojmo, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2004, č. j. 55 Az 887/2003 - 35,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 887/2003 - 35 ze dne 22. 12. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 5376/VL - 04 - P08 - 2001 ze dne 24. 9. 2003, kterým bylo rozhodnuto, že se stěžovatelce azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, přitom na stěžovatelku se nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti popisuje dosavadní průběh řízení před žalovaným a následně před krajským soudem, a namítá, že žalovaný měl posoudit její žádost a zjištěné skutečnosti ve smyslu § 14 zákona o azylu, a tedy měl zvážit důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalovaný a následně ani krajský soud se však

stěžovatelčím případem blíže nezabýval a posoudil žádost stěžovatelky jako zjevně nedůvodnou, přitom blíže nezkoumal okolnosti, které vedly k jejímu odchodu ze země původu a setrvání v České republice. Z tohoto důvodu stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatelka zároveň navrhla přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém strohém vyjádření ke kasační stížnosti její oprávněnost popírá a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu poté, co zde na cestě do Belgie zůstala sama; její manžel s rodinou jsou dle stěžovatelky v Německu. Svoji žádost o udělení azylu stěžovatelka opírala o potřebu legalizovat pobyt na území České republiky, uváděla, že ji manžel donutil ke sňatku násilím. Stěžovatelka se chtěla vrátit zpět do země původu, to však nemohla, neboť bez manžela jí to muslimské zvyky nedovolují. Žalovaný vydal rozhodnutí, kterým stěžovatelce azyl neudělil a kterým rovněž rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování. Svoje rozhodnutí odůvodnil tak, že v případě stěžovatelky nejde o pronásledování ze strany státní moci a není tak splněna podmínka podle § 12 zákona o azylu, rovněž není splněna podmínka udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, žalovaný neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ani existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž poukazovala na to, že se domů nemůže vrátit, neboť by tam nemohla pracovat ani normálně žít, narodila se jí tu dcera, jejímž otcem je občan České republiky, a doma ji nepřijmou. Krajský soud stěžovatelčinu žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 14. 3. 2005.

Kasační stížnost byla podána dne 29. 3. 2005 a byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), byla podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a je podána z kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v nepřezkoumání důvodů pro udělení humanitárního azylu, resp. v nezrušení rozhodnutí žalovaného proto, že se touto otázkou nezabýval dostatečně. Kasační stížnost je tak přípustná.

Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal v mezích kasační stížnosti a v rozsahu uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrdí-li stěžovatelka, že její žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, pak tomuto tvrzení obsah správního spisu nenasvědčuje. Žalovaný totiž neaplikoval některý z důvodů podávaných z § 16 zákona o azylu, ale posoudil věc z hlediska splnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Vyslovil se i k otázce neudělení azylu z humanitárních důvodů. Pokud jde o soudní přezkum jeho rozhodnutí ohledně této otázky, tu Nejvyšší správní soud musí nutně vycházet z omezené míry přezkumu, jenž mohl být krajským soudem uskutečněn. Humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu může být správním orgánem udělen pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Na udělení humanitárního azylu přitom není právní nárok a posouzení důvodů v každém konkrétním případě je otázkou správního uvážení žalovaného. Rozhodnutí správního orgánu, které je založeno na zákonem stanoveném správním uvážení, pak podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu

s pravidly logického uvažování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Úsudek správního orgánu pak musí najít řádný odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby bylo zřejmé, z jakých podkladů bylo vycházeno, jak tyto podklady byly vyhodnoceny a k jakému závěru správní orgán dospěl. Pokud stěžovatelka svoji žádost o udělení azylu opírala toliko o potřebu legalizovat pobyt na území České republiky, přitom přezkum otázky neudělení humanitárního azylu stavěla do přímé souvislosti s narozením své dcery, pak tato jí tvrzená skutečnost byla novotou, jež sama o sobě nemohla ničeho změnit na rozsahu, v jakém měl být žalovaným zjištěn skutkový stav a na skutečnostech, jež měly být žalovaným při zvažování udělení azylu z humanitárních důvodů vzaty v úvahu. Krajský soud přitom nepochybil, pokud k této nově tvrzené skutečnosti v rámci přezkumu s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. nepřihlédl, neboť bylo jeho povinností vyjít ze skutkového stavu, jaký tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Pokud krajský soud na základě skutečností zjištěných žalovaným dospěl k závěru, že postup správního orgánu byl postupem zákonným a žádným způsobem nepřekračujícím meze volné úvahy správního orgánu, která je v § 14 zákona o azylu žalovanému umožněna, pak dospěl k závěru, jemuž nelze ničeho podstatného vytknout ani z hlediska míry přezkumu, ani z hlediska samotného závěru. Tato stěžovatelčina námitka tedy není důvodná.

Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu